

Iskrenost

NEZAVISNI KULTURNO-PROSVJETNI I INFORMATIVNI LIST

Preplatit

Odi na . . . Din 72—
 Pogodbeni . . . Din 36—
 Tronjaca . . . Din 18—

Uredništvo i uprava: Kundurdžilik ulica broj 124

God. I. 6. decembra 1935. Sarajevo 9. ramazan 1354 Gajdžević

Izlazi svakog petka

Rukopisi se prilažu do utorka o podne

Br. 10.

Dužnosti pravovjernih

Bez savjesnog izvršavanja i ispunjavanja svojih dužnosti čovjek ne može zadovoljiti svome zadatku. Uspjeh pojedinca i zajednice zavisi o shvatanju svojih dužnosti i njihovom savjesnom ispunjavanju. Naša uzvišena vjera traži od nas i nalaže nam da budemo savjesni u vršenju svojih dužnosti, da radimo svoj posao i da vršimo svoje dužnosti bez oklijevanja i bez susretanja. Svevmođi Allah nas u poglavlju "Tevebe" upućuje na naše dužnosti i kaže nam: "O vjernici, bojte se Boga (da ne prekršite Njegovu zapovijest) i budite sa pravdom i iskrenima. — Ne smijete stanovnici Medine i arapski seljaci koji stanuju u njihovoj okolici zaostati iz Božjeg Poslanika, niti poželiti da sebe predstave nad Njega. Sve što ih snade na Božjem putu kao: glad, tegoba, žeđ, stuganje ili mličenja koje će nevjernike razdržit i zavedavati nevolje i neprijatelj, pišaće im se kao dobra djela. Zaista Bog neće zanemariti da nagradi dobra djela onih, koji ih čine. — Sve će biti zapisano kod ih, ali put prevale i koliko izdržali, bi im bile male ili velike žrtve. Bog će ih po mnogo bolje nagraditi od djela njihovih." (Ajeti 120—122.).

U ovim ajetima, koje smo citirali Svevmođi Allah upućuje muslimane, koji slijede Njegov Veliki Pravic da se boje Boga i da svoje dužnosti naj-savjesnije izvršavaju te ništa ne čine, čine bi se ogriješili o zapovijesti Njegove. To je dužnost svakog istinskog vjernika koji kaže da slijedi Islam i propisuje koje mu njegova uzvišena vjera nalaže.

Najvažniji časovina musliman ne smije klonuti. Osjećaj dužnosti mora proklati njegovu dužu i nastojati da svojim dužnostima udovolji. Malobrojni muslimanski zajednica vodeći na nedostizim Uzorom umjela, je u najtežim časovima izdržati najveće tegobe i savjesno izvršiti svoju dužnost. Prvi muslimani, ti veliki ponirni napretka znali su u svojim žrtvama biti tako veliki da ih i najveće poteškoće nijesu smetale. Oni su svi poduzeli vrhove svojih dužnosti, odavali se svojim časovima i vjerom. I ako bi se našao neki, koji se ogriješio o glas svoje savjesti, koji nebi ispunio svoje dužnosti, on bi nastojao da to svoje djelo poprav i da zajednicom redovno vjere pristupi.

Prvi Božji Poslanik boravici u Medini morao je voditi borbu na sve strane sa mnogobrojnim neprijateljima muslimana. Borba koja je vodena u Meku nastavljena je u Medini, ali a to razlikom, što su muslimani u Medini uživali svoju punu slobodu. Trebalo je protiv neprijatelja. Neprijatelj je sa svih strana vrbovao da uđu u karte ljudskog napretka i prapoda. Pogani mekanski vršili su pritisk na sve ostale samoradnike, a napad da i onu uznu učesća u toj borbi. Bez poganskog arapski svijet dionio se protiv svega, boćke koja je sjala sve većim i većim sjajem. I to veliko uspjeh moglo je da uzima veću i većeg maha samo zato, što su svi muslimani najvjesnije vršili dužnosti svoje. Ta dužnost je izvala iz samosvijesti njihove, da vršenje dužnosti prema Bogu i svojoj zajednici, treba najveće žrtve podnijeti. Muslimani u Medini sa svojim velikim Uzorom vršili svoje dužnosti

omogućili su da sjeme napretka, kulture i civilizacije bačeno u najnepodnizije to nikne i razvije se u veliko i gorostasno stablo, koje je svoje hladovite grane rasirilo diljem čitavoga svijeta, da tako ublaži onu tešku atmosferu koja je čitav svijet gušila. To veliko stablo posijano na tlu besplodne Arabije zahvaljujući samovjisti ovih din džunaka počelo je radati velikim i obilnim plodovima.

Prvi muslimani koji su svojim očima gledali nadjudike žrtve Božjeg Poslanika i koji su iz Njegovih usta slušali nedostiznu ljepotu i mudrost Kur'anških ajeta bili su oduševljeni Njegovim radom. Njegova volja djela su ih podigla i oni su se natjecali koji će veće žrtve doprinijeti i koji će se savjesnije svojoj dužnosti odavati. Pa i onaj, koji bi na momenat otrgnuo se od svoje zajednice, i kora bi velike žrtve u vršenju dužnosti, nije pokolebale, u duži bi se kašao na to svoju časovnicu slobode i nastojao da je popravi. Kao primjer neka nam tome poslužiti slučaj sa Ebu Hajseme, koji se bio oduševljen od Božjeg Poslanika i Njegovih drugova kad su pošli na poznatu vojnu Tabei. Ebi Hajseme, bogat čovjek pomislio je na prvi mah šta će on tu da se radi i pati i kakva bi to mogla biti njegova dužnost. Dosko je u svojoj lipej vr, gdje ga je dočekala njegova hrana, sjeća. Dvojica mu svjedoče i zrelih datula. On je sjedio, ugodno se zabavljajući, a Božji Poslanik sa svojim drugovima bio je na usijanom pješaku izliven strasnom vjetroj i žegri sunsanjoj. Ebu Hajsema te počela gristi savjest pa je rekao: »Divne hladovine, krasnih li hurmi, pitke li vode i divne li žene, sve to ja imam, ali gledaj Božijeg Poslanika kako se pati na suncanoj žegi i strasnom vjetroj. Ovo nije dobro.« I Ebu Hajseme pod utikom ovih svojih misli napustio sve te dužnosti i pođe da vrši svoju dužnost sa ostalom svojom braćom, da osigura i obezbijedi svojoj zajednici slobodu i napredak, da doprinese obilju svijeta Božijega koje je svijet oduševljavao. Prvi muslimani i to oni iz Medine i nještine okolice poslušali su poziv Svevmođeg Allah. Trpili najveće nevolje, glad, žeđ. Izdržali su se mržnje nevjerničkoj. Dopadali su svih nevolja ali i nije ništa smetalo. Pred očima je lebio jedan jeftin i lakozna borba za napredak Islama i isključivo zajednicu muslimana i isključivo muslimane.

Uzvišati svojim dužnostima. Sav taj rad Svevmođi Allah nagrađuje svojom nagradom. Ta nagrada stize savjesne ljude i ljude odane svojoj dužnosti i na zemlji, a kako će tek biti divna nagrada u zagrobnom životu.

Muslimani moramo slijediti ove savjetuje Božje, koje nas upućuju na savjesno ispunjavanje naših dužnosti. Muslimani i u privatnom i u zajedničkom životu mora nastojati da bude potpuno odan vršenju svojih dužnosti. Ispunjavanje tih dužnosti obezbeđuje i pojedincu i zajednici uspjeh i napredak, osigurava im sretni i sigurni budućnost i zajednicu i ispunjavanje dužnosti musliman ne smije kloniti ni pred najvećim zaprekama. Sve zapreke i smetnje se moraju a svladati, jer ko se pokoleba tu je počinio grijeh. Dakle ako hoćemo da budemo istinski muslimani onda moramo u vršenju svojih dužnosti prema Bogu, sa i svojoj zajednici biti što čvršći i odlučniji. Odlučnost i čvr-

„Mirka“

i akcija oko osnivanja jedinstvene stalske organizacije imline.

Kako je poznato našim čitateljima, mi smo u 4. broju „Iskrenosti Glas“ napisali članak pod naslovom „Organizovanje imline u jedinstvenu stalsku organizaciju“. Pisci taj članak bili smo vodeni jednom mislju da je ova pojava u redovima imline nepoprudna pojava za ovaj stalez koji bi morao svojim jedinstvenim istupanjem poslužiti kao primjer muslimanima kako se mora ljubomorno čuvati slobodu i jedinstvo muslimanske zajednice. Pisci taj članak bili smo vodeni najboljom pobudom ne šeketi tim nikoga uvrijediti niti omalovažiti njegov rad. Pomato nam je bilo da je u Sarajevu bila povelena akcija da se sva imline ujedini u jedinstvenu organizaciju i to je donekle tako poviđa posao odnoshnog članka. Bratski list „Hikmet“ u svom 5. i 6. broju ovrnuo se na naše pisanje i podvrgao ga kritici hitljuc prikrizati kao da je to neakav separatistički pokret koji teži za cijepanjem i ne sjedinjavanjem svih istinskih naših imline. Sve je napisao bila se duhovni pokrenu i da se u ovom pravcu učini sve da dođe do toga jedinstva. „Hikmet“ u svom 6. broju kaže da je u odnosnom članku podcijenjen rad „Mirka“ u Tuzi jer da je nazvan ljubomom. Ne razumijemo odakle bi se moglo to tako da silvati. Vjerujemo da će i sam bratski „Hikmet“ lojalno priznati da smo govoreći o raznim udruženjima naše imline morali istaknuti faktičko stanje jer, onda, kad smo pisali taj članak „Mirka“ je imao avansko jedan lokalni karakter i protezao svoj rad na jedan užti krug dok su udruženja imline matičara sa teritorija Ulema Medizila u Sarajevu i teritorija Ulema Medizila u Skoplju, na Udrugi je najvažniji sudija imline jedan isti općinski karakter. Ne razumijemo da bi neko mogao biti tim uvrijeđen, jer mi smo u tom postupku posve nepristrano. Redki smo, da ćemo raspravljajući ovaj vrlo važnoga pitanja dati mjesta savjesne bez rasprave i razumijevanja, ali mi se je moglo uvjeriti da smo posturali poje lojalno imosoci njegov prikaz koji nam je poslat na izvršenje sa jednim popratnim pismom dosta nezgodnog sadržaja, koji je mogao apselutno

stina zadržavati uspjeh, a svaki čovjek bezvratno teži da dođe do nekog uspjeha.

Naše su dužnosti mnogobrojne. One traže stalni i izdržljivi rad. Musliman mora nastojati da zadovoljavajuć tim svojim dužnostima učini korisno djelo za svoju zajednicu i za svoju vjeru. I jesti probuđiti u nama onaj dug radosti koji treba da se u nama razvija. Radnost na svakom području učinke da naša zajednica i svaki naš pojedina krene napred, da sve čini sa jednom dobrom namjerom što će mu pribaviti bolju budućnost i zadovoljstvo.

Naš je konačni cilj da steknemo zadovoljstvo avoga velikoga Gospodara Allah, a to ćemo postignuti ako savjesno ispunjavamo svoje dužnosti i time omogućimo da se usrećimo u ovom i u zagrobnom životu. Savjesno vršenje svojih dužnosti i čvrstom borbom podimo u susret ljepšoj i sretnijoj budućnosti.

izostati. „Hikmet“ kaže, da je uredništvo „Iskrenosti Glas“ iznosilo taj članak jednako jedinu napomenu u kojoj se reklo da će se osvrnuti na rad udruženja „Mirka“ u Tuzi. Vodeni misli, da treba zbijati redove izostavili smo donosjenje toga prikaza koji bi imao bio potpuno povolen u ocjeni rada toga udruženja, ali kako je u Sarajevu među sarajevkom imline taj ideja zajedničke saradnje naišla na simpatičan prijem, i pošto je Akcioni odbor sarajevske imline izdao jedan apel na svoj imline, odlučili smo o ovom prikazu. Želja nam je bila, da se u ovom pravcu učini nešto što će pomoći opštoj stvari. Mi ne možemo podcijenjavati ni rada ostalih udruženja imline nego ga poštivamo pa ističući naročito rad „Mirka“ u Sarajevu jedini mogući centar aktivnog rada čitave imline. Sarajevo je jedini duhovni centar muslimana i prirodno da u tom duhovnom centru bude i sjedište centralne organizacije imline. Kod ovoga se mi ne vodimo nikakvom nozajom što izgleda da kod izvjesnih predstavnika udruženja „Mirka“ dolazi do većeg izražaja. Za nas je sve jedno, ko će provesti tu organizaciju cjelokupne imline, da li taj Akcioni odbor imline koji je osnovan u Sarajevu ili neki drugi. Glavno je da se dođe do cilja, i da se postigne neki uspjeh. Napominjemo, da pri ovojome radu nismo bili nihićkih lokalnih ličnih interesa pojedinaca. U tom radu mora da dominira samo opšti interes imline, koji je uako vezan sa interesima Islama i zajednice. Mi pozdravljamo da izjavi „Hikmet“ da imline Tuzle na veći neke naročite ambicije i samoljublje da ljubomorno čuvaju sjedište svoje organizacije, ali napominjemo, da je ta bojazan od eventualnog presta „Mirka“, koji bi mogao postati i da podržme organizacija imline — u Sarajevu — nepotrebitna. Istina u „Hikmetu“ se ističe neuspjeh nekog sastanka imline koji je održan prigodom proslave 40. godišnjice proslave Gazi Husrevbege, i da se radi o tome da zajednica muslimana bio prisiljen da potvrdi samostalnu akciju u tom pogledu. Mi vjerujemo da je bilo i takovih koji su se ogriješili da dođu na taj sastanak a vjerujemo da ipak ima ljudi, koji bi u akciju i u Sarajevu uz pripomoć svoje zajednice mogli doći. Na ostale primjedbe „Hikmet“ nećemo ništa da odgovaramo jer se ne tiču naše liste. Na koncu želimo da naše imline na organizaciji donese dobru i korisna ploda i da dođe do te naše organizacije a sponredno je, da se organizacija imline i zajednica našeg lista sa otvoreni svima i mi ćemo svakome rado ustupiti prostora nastojeći da doprinesemo i svoj obil sretnom i konačnom rješavanju ovoga važnog pitanja naše imline i same muslimanske zajednice.

OTVORENE NOVE ŽELJEZNIČKE PRUGE U BOSKOJ.

Ministri rad i finansija pripremaovali su prije nekoliko dana otvorenje nove željezničke pruge, koja vodi u Diabek. Pruga ima dužinu od 5500 km.

Od 6. januara 1929. do 5. maja 1935.

(Nastavak)

Sa svojom manifestom od 6. januara 1929. Kralj je preuzeo državno kormilo u svoje ruke i otvorio jedan novi režim.

Taj režim prema izricanju tekstu same manifestacije kao i kasnijim kraljevskim izjavama trebao je da bude privremen i da traje samo doli, dok se ne izdvoji zavajeni narod i stvorí atmosferu uzajamnog povjerenja. Iza toga trebao je opet da nastupi normalni ustavni poredak. Ukljđenim višedokaznim ustavom i odlaganjem parlamentarnosti, mogao je biti općinjen i ustavna prava građana i povući politički zakoni, koji su ta prava dopustila. Ali to nije bilo tako strasno. Sloboda djelovanja na konstruktivnu politiku radi ostala je dovoljna. Dva glavna ustavna faktora narod i Kralj postojala su i dalje. Ukljđen je samo onaj posrednik koji je zastavljao. Kraljev 6. januarski manifest po svojoj suštini, davao je utjehe i plamenicu političkim aspiracijama svih dijelova našeg naroda i kulturno-personalnim potrebama svakog pojedinca, i doprinio stavljanju duhovna u zemlju.

Ukljđenjem parlamentarnosti i obražovanjem vjeveranosti naroda, za svoje saradnike Kralj nije mogao uzeti same vojvode. Umjesto vojvode u politiku predstavljala jedan opasan eksperiment. Stijedu civilima pak nije bilo potrebno ni jedna kontrolna očiglednost od neke političke reputacije, a da nije bio partijski objavljen. Dakle nije se imalo drugog izlaza nego postaviti vladu iz onih elemenata, koji pored povjerenja kraljeva uživaju i neko povjerenje naroda. Politici koji su aktivno podupirali režim iz 28. juna, ti su sami sebe disvalikovali za vladu građanskog povjerenja i uzajamnog narodnog povjerenja. U takvoj situaciji nije se mogla pronaći bolja solucija od one koja je nađena u prvoj vladu generala G. Petra Živkovića. Predstavnici radikal-skog centra Srbići, Maksimović i Uzunović, koji su prvi ustali protiv režima iz 28. juna, bili su kao naručeni za novu situaciju iz 6. januara. Po njima kombinovana vlada bila je sastavljena iz najumjerenijih elemenata Srba, Hrvata i Slovenaca. Ali ni ovi nisu znali da djelujući u polju vladavine Kraljev manifest. Rasipavanje novih izbora nađeno greške, koje se nisu sve krupnije za krupnijom. Među predstavnicima bivših stranaka počelo je utrkivanje koji će bolje da se odvoje novom vladom. Oni koji su se odvojili matičnim partijama nisu mogli da izđu na površinu kao i one sebične ambicije, koje su i ranije bile na površini pa nisu mogle da se pomirne sa svojom ulogom u pozadini, svoj opremljeni sa svojom ranijom vjerom i pojuri da pomognu novu režim koji je bez rezerve primao k sebi. Ovo šareno društvo starih grešnika i novih vjerolomnika moralo je tražiti neko opravdanje i ispritu za svoj postupak. To su počeli integrirati nacionalnog jugoslovensku i osnovali Jugoslovensku nacionalnu stranku. Jugoslovenstvo ovog mnogo se razlikuje od onog kojeg su zamislili i ispovaljivali njegovi apologeti Strømberg i Gaj. Ovi ljudi, tako i svijet završio od jugoslovenstva napravili su čitavu zbirku neprotivodnih pojmova. Dovedeni u položaj da svoje vjerolomstvo opravdaju, oni su morali da nešto petljaju i u toj petljici sadu su mogli uživati, da su počeli vjerovati u svoju laž. U ovom glavu su oni utvrdili jednu vizionu sad, jednu fiksnu ideju koja graniči sa ludilom. Oni nemogu ni imati smisla za slobodu i pravni poredak. Njihov je ideal nasilna i politička država.

Jugoslovenstvo je više državno političko nego nacionalno etičko pojam. Pod tim pojmom mi shvaćamo samo državljanstvo ali ne i narodnost. To može da bude nešto sinonim lojalnosti protiv državi a tu se nemogu identifikovati sa rodoljubljem i domoljubljem. To još ne znači negiranje i definitivno asimilaciju arapske i hrvatstva. Tek kroz taj i takav pojam jugoslovenstva moglo bi da postane i nacionalna svijest. Naš protodržinski

narod nije nikad mogao razumjeti te spletnje i zamršene ideologije nacionalnih jugoslovenaca. Narodiću on nije mogao da shvati smisao po njima razasijanih izbora u kojima njegova sloboda volje i sloboda misli, da se izabere i u kojima je on imao samo da potvrdi i prizna po vladu postavljene svoje zastupnike. To sigurno nije išlo u njegovu ni samim izjavama i optužnicama. To su shvatali jedino njihove vlade. Takvim izborima i vjerskim inženjering manifestacionim zlorabi-vama one su htjele da dokažu kako uživaju narodno povjerenje. Budimim bi ubrvali slobodu i pravdu. Njima su cijeli svijet budalama, a samo sebe pametnim. Njegova svijest mogao da podnosi. Njegova svijest počela je da se buni i da izražava svoje negodovanje putem ispašta.

Iza marsejskog sločina, kad je nestalo Velikog Kralja, za čiji su se auctoritet zaljubljeni, oboren je G. Uzunović i u njegovoj misli propao se G. Jelić. Svi su se ovogvremeni zaljubljeni da je u njihov kraj igri ovih bizarnih nacionalista. Ali smo se brzo razočarali. Vlada G. Jelića upala je u još krajniji ekstrem i otvoreno zaplovlila fašističkim vodama da nas drži. Narod protiv njega nađu u njegovu vladu u avanturu u pravcu, koji nema izgleda da bi mogli dospjeti u jedno tiho pristanište. Oni koji njemu u-pallie intrige da osudej isetup udružene pozicije i izjave, i da ostane sama gospod. istisnaci ona je zagazila u avireri toror kakav nije za pamćen i bacila rukavicu na pošten obraz naroda. Pored utjuge državnog aparata, kojim se je samovoljno popela, za to je koristila i svoju je i takve moralne propale, koji su sa svojom pojmom izazivali opće gnusanje i prezir. Ovakvi mogli su nam vratiti pozornost na onu stranu sa koje prijeti opasnost njihovim gospodarima, a nikoga da ubijete i pridobiju za njih.

Čitavu udruženu opoziciju, na čijoj su strani bile simpatije ogromne vjere naroda, vladu je oglašila pitomcima Janke Puste i stavila ih van zakona. Na taj način u ime naroda i pravde počeli su da pričinjavaju nacionalne svetinje oni koji su najviše pozvani da ih štite, pa time sami su posjekli granu na koju se us naslanjali.

Mi razumijemo one koji se razilaze na ocjeni dane situacije i razumijaju da njihov postupak je takav. Razumijemo i one koji svoje načelo mišljenja na osnovu stečenog iskustva korigiraju u jednoj nijansi i prelaze u drugu sredinu političku partiju. Ali nemožemo shvatiti one koji padaju iz ruku jedne krajnje i druge, i koji jednog pola na drugi. Takve dvije krajnosti predstavlja demokracija i fašizam. Sistem vladavine nije nikakva bogomdana prirodna tvorovina, koja bi bila neovisna od ljudske volje. Svi ti sistemi djela ljudske vještine koji se usavršavaju ako i narod postaje savršeniji. Nikakav sistem nije toliko lagan, koliko ljudi, koji ga primjenjuju. Nije još ležalo u parlamentarizmu i vladavini jednog čovjeka i vjerske mentarstva, koji su sa svojim izbornim trikovima izvještali i izopćili parlament. Izmišljajući i da svaki narod ima onakvu vladu kakvu sam zaslužuje. Narod je u socijalnom životu i vladavini jednog čovjeka i vjerske kojeg preporučio dobi liži subjektivni i duhovni iz njegove sredine. To je ista, koje dopušta da ga mjesaju svađaje ruke i pretvaraju ga u lijepe liž ruzne oblike. Razlika između naj-slobođnijeg parlamentarnog i samovoljnog autoritativnog režima je samo ta, što dobrotu vladodržica u potonjem ovisi od slučajja, a u prednjem slučaju od povremeni, slobodnih izbora sa izravnim i tajnim glasanjem koji dopuštaju da se dobri pronađu i iz očistane. Pa i takva radikalna dovoljna je za preimstvo parlamentarnog nad autoritativnim sistemom vladavine.

Parola naših fašista: protiv parlamentarizma i vladavine jednog čovjeka i vjerske i vjerske vladu — je nerazumljiva. Kakve to sve profesije gospoda fašisti podrazumjevaju pod »staležima«. Ni pripadnici jednog te istog staleža u pitanjima društvenih odnosa među narodom ne misle

jednako, a kamoli da bi tako mogli misliti pojedinci svijetu staleža skupa. U fašizmu čovjek mora vjerovati svu me vodi kao u religiji Bogu. Tu se nesmilje misli i vjerske. Selaci i radnici su najbrojniji i najstvarniji privredni stalci svagdje, a njima se ne daje odgovarajuća proporcija u narodnom predstavljanju korporativnih fašističkih država. Tamo su ovi najviše podrijetla delatnici elemen-tarni koji služe izrabljivačima radnika i seljaka.

Što se tiče vlade i ja sam za vladu stručnjaka vjerske i svih odgovornih pred parlamentom. Narodni fašističke vlade koja nije ovisna od naroda i parlamentarne vlade, koja igra kontrolu vlasti narodnog predstavljanja. Vlada stručnjaka ka-ku je izmislila radila je sa višim poznavanjem povjerenje koje dužnosti i sa punije izraženim autoritetom bez nasilja u narodu i majorizacije u narodnoj skupštini.

Što se tiče ovogvremeni najviše je pravu slobodu čovjeka kao društvenog bića a tu se ne da ni zamisliti bez slobodno rođene i slobodno izražene misli. Sve uglede tekovine, sve što podize ugled i dostojanstvo ljudi nad narodom, to je drugom slobodnoj misli. To pravo na slobodu izbora i dogovora skrućeno je, ta slobodna misao prigrušena je u svima fašističkim državama.

E. Bulbulović.

Mi smo čači, veseljac

Studen snijek zemlji prši,
Golo granje svuda strši,
Kruta zima veće vada,
Saonice na red sada.

A ni čači veseljac,
Svak tek snježnu loptu bac,
I smone dovucim.
Pa ih ni brižeg otisnimo.

Ej veselja i radosti,
U koga su jake kosti,
Kad ovoga letimice,
Svinstino se naborice.

I do naroda mrvaka tvoj,
Udr, vori, podjednako,
Onda opet pjevajudi,
Svako ravno svojoj kući.

Prošitli zadaciše,
Ukšt i razučine,
Po čitane koji zači,
Sutra se u školi nači.

Da ne reknu utjeđi,
A i naš roditi se
Čiji dan vam Bože dragi
Samo rignu na pameti.

Već da jesmo dobri daci,
Makar da smo veseljaci,
Iz naših kuća, bilo liže
Kroz godinu cijelu eto.

Sarajevo.

R. b. Malđini.

Tko brzo daje — dvaput daje

Prinosnicima za Merhamet.

Jedna slatka riječ — zna se,
Stradalome ljudi rječi,
Nog avljenim rupcem kad se
Suza mu sa oka brše.

Jedan topli kucal area
Vise vrijeđi nevoljnici,
Nog varnica što kad fra
Pa se trnu u dekiru.

Izskazana jedna ljubav
Svatomu stvoru drugi širi,
Nog likavci svijet ubav
Koji cvjeta, a ne miri

Zalo nastoj da što prije
Pomogneš dok bjeda traje,
Jer tko činit to umije
Dvostruko on brate daje.

Sarajevo.

R. b. Malđini.

Prenočište »Kolobara«

Preporuča se gospodi iz provincije,
koji dolaze u Sarajevo. Sobe udobne,
čijene umjerne.

Putovanje

kulturno-prosvjetnog radnika gosp.
Hadži Ali eff. Aganovića po Krajinu.

Glavni odbor Narodne Uzdaniče u Sarajevu izaslao je svega delegata i odbornika G. H. Ali eff. Aganovića, našeg vođe ka Vrnograču i na tom prilikom održa razna predavanja po dijamijama i čitonicama, a u drugom redu da po-radimo na osnivanju povjerenstva Na-rodne Uzdaniče.

G. H. Ali, doputovao je 8. XI. 1935. u Vrnograč, da uzme učešća na otvaranju nove velike dijamije u Vrnograču.

Ovoj veličanstvenosti prisustvovali su: zaštitnik vođe muslimana G. dr. Mehmed eff. Spahje, G. Nuraga Ferićer, narodni poslanik iz Cazina, zastupnik ministara dr. Behmena G. Huseinaga Čumavić narodni poslanik iz Zvornika, zastupnik bescroglodnog Reisa i sarajevskog člena-medžlisa muftija G. Nurić, te ban vrbaske banovine G. Bogoljub Kujundžić.

G. Aganović bio je u društvu delegata dr. Spahje i dr. Behmena te kad se od njih odvojio, našeg vođu ka Vrnograču ogromna masa muslimanskih elemenata okupila se i počela klicati vođu muslimana G. dr. Spahje i dr. Behmena.

Kad je G. H. Ali eff. prispio u Vrnograč muslimani ovog ranga skupljeni pod vodstvom svojih staršina i bajrakčija sa zelenim barjaciama zaustavili su automobili i tom prilikom pristupio je omladinac S. Bulbulović i pozdravio delegata dr. Spahje i H. Ali eff. sa svoj bratranj i najviše našto je ogromna masa svojih stajala spontano pozdravila vođu bos-herc muslimana sa poklikom »živio«.

Na ovoj veličanstvenosti manifestacije izdanosti predavanja bilo je oko 10 hiljada muslimana i veliki broj njihovih komšija prav. vjere.

H. Ali eff. održao je u Vrnograču dva predavanja pošto se je sporazumio sa muftijom da on održa dva predavanja, a muftija, Huseinaga Čumavić, međutim mufti eff. i kadja Kamarić nijesu bili voljni da otpočnu svečanost dok G. H. Ali ne stigne u Vrnograč, pa je svečanost, izuze podne otpočela. Pošto je narod bio i na trku, to je vaz Hadžijin bio kratak i narod ga je umolio, da održa još nekoliko predavanja našto je H. Ali eff. morao o-stati i sutradan u Vrnograču gdje je održao još dva predavanja sa temom »Islam u teoriji i praksi«.

Gosp. Aganović održao je predavanja još u ovim mjestima areza carinskog i to: Podvizduj, Vrh. Kladaši, Maloj Kladaši, Pećegradu, Čočalicima, Tržicu te u gradu Cazinu dva predavanja. U Sarajevu, Sarajlićima, i u mjestima na pazarni dan gdje je prisutno oko 3000 muslimana, a drugi u muslimanskim čitonicama.

Dana 17. XI. ostavio je H. Ali eff. Ca-zinu i putovao u Bihać, te suga na bihaćskoj stanici dočekali gosp. Osman Hadžić eff. Hadžić i drugi koji su znali za njegov dolazak u Bihać.

Iza jacije istog dana Hadžija je u ovdavšnjem dijamij Fetihdji održao predavanje — »Islam u teoriji i praksi«.

Na predavanju su bili osim duhovne i svjetovne inteligencije i predstavnici različi i gg. Residovići, Hajrović, Sadik eff. Hadžićević ulazili Osman eff. Redićić školek nadzornik u penziji, Šaban eff. Hadžić profesor, Hasan eff. Saradžević gradski bliznjak i drugi te čači ovdavšnje medrese.

Predavao je i telegram Ula u teoriji i Islam u praksi, pa je povukao paralelu između prijev ajlebecnika Uzvišenom Dini — Mubina i današnjih i došao do zaključka da mi muslimani nijesmo pravi muslimani, pošto se striktno ne držimo islamskih propisa, pa pravi muslimani koji su bili najviše kulturni i napredni, te držeći se propisa Uzvišenom Iselama za ne punih 70 godina osvojili su polja svijeta, šireći svuda kao pojedinci kulturu, a kad je današnja kulturna Evropa bila u tmini i neznanju, pravi muslimani su im lošotoku kulturnu i napredak današnji Evropsi i ti su Evropljani poprili sve dobre ustavne i islamske pa su postali jači, napredni i kulturni, a mi muslimani ne držeći se islamskih propisa dolji smo u ovaj težak bač, jer kašogod Nijemci i Francus mogli biti

